

[Christophersen.]

ne konflikt er ulovlig, og at den virksomhed, der derefter har givet lønforhøjelsen, erklærer, at lønforhøjelsen er ugyldig, og at man ikke vil udbetale den. Det er jo ikke den normale situation. Den normale situation er vel, at når man har givet lønforhøjelsen, ja, så indklager man ikke sagen for arbejdsretten, og det normale er vel i øvrigt også, at mange former for lønglidning gives med en overenskomstmæssig hjemmel. Udvalgsarbejdet har i øvrigt også vist, at der ikke er nogen særlige realiteter i § 11 i forhold til eksisterende lovgivning. Derfor er det, som skulle være begrundelsen for at kalde det et indkomststop, mildest talt faldet væk.

Lad mig om det rent politiske sige, at nu står vi jo ved afslutningen på arbejdet, og for vores vedkommende gælder, at vi kan ikke medvirke til gennemførelsen af dette lovforslag. Det imødekommer ikke det behov, der er for en samlet løsning af Danmarks økonomiske problemer, det medvirker tværtimod til, at denne løsning endnu en gang udsættes. Efter venstres opfattelse burde regeringen have brugt denne situation til gennem en forhandling at have tilvejebragt et bredt og sikkert flertal for de forbedringer, det er nødvendigt at foretage i den økonomiske politik. På den baggrund ville et afbalanceret pris- og lønstop have haft et fornuftigt perspektiv, men vi må altså konstatere, at det ikke havde regeringens interesse, eller at den ikke mente, det var nødvendigt. Vi beklager, at regeringen har afvist denne mulighed.

Vi har endda forstået på den hensigtsserklæring, som er optrykt i betænkningen, sådan som den er afgivet af handelsministeren, at det er regeringens udtrykkelige hensigt, at der ikke skal ske noget ud over det, der er aftalt i augustforliget, og det synes jeg er en overordentlig letsindig erklæring at afgive på nuværende tidspunkt. Tror økonomiministeren, som jo har haft lejlighed til at følge de samråd, vi har haft med handelsministeren, virkelig, at vi kan køre gennem 1977, uden at der skal foretages ændringer i det, man kalder augustforliget? Jeg synes, det er overordentlig letsindigt, at man nu afgiver en erklæring om, at man ikke har til hensigt at foretage sig noget, selv om gældsætningen i 1977 udvikler sig, som vi alle ved vil ske, med 8, måske endnu flere, milliarder kroner, selv om ledigheden, hvis man skal stole på det økonomiske råds formandskab, vil slå alle

rekorder, og selv om man sidder med et rekordagtigt underskud på næste års finanslov, som der ikke kan anvises dækning for. Tror man virkelig, at man kan køre videre med den situation uden at ændre i det, som hedder augustforliget? Jeg synes, det er overordentlig letsindigt og udtryk for et politisk og økonomisk snæversyn, at regeringen overhovedet tør afgive en sådan erklæring.

Den anden del af hensigtsserklæringen, som går ud på, at man nu højtidelig lover, at man ikke vil forlænge denne lovgivning, kan måske også undre lidt. Det er klart, at den kan skabe nogen beroligelse, men selve det forhold, at det er nødvendigt at erklære, at man vil gøre akkurat det, som står i lovforslaget, siger dog noget om den grad af tillid eller rettere mistillid, som har omgivet det initiativ, vi her behandler.

Over for de problemer, som vi har i Danmark, stiller regeringen sig altså op, breder armene ud og siger: vi har gjort, hvad der kan og bør gøres, og hvad der herefter sker, vil ikke påvirke vores opfattelse af situationen. Jeg må sige, det er en anden tankegang, vi har. Vi har – og det ved regeringen jo også – den opfattelse, at det var nu, man skulle have grebet anledningen til at stramme tingene op, at det var nu, man skulle have brugt anledningen til ikke bare at få løst problemerne frem til og med 1. marts, men også have lagt et andet og klarere perspektiv ind i det, som skulle ske efter 1. marts 1977, både når det drejede sig om omkostningsudviklingen, når det drejede sig om behovet for yderligere besparelser på de offentlige budgetter, og når det drejede sig om behovet for at begrænse det private forbrug og i stedet forøge den private opsparing. Det er klart, at en sådan politik ville kræve andre og større ofre end dem, regeringens politik i dag kræver af befolkningen. Til gengæld, er vi overbevist om, er der i Danmark en dyb forståelse for, at det er en sådan anden og stærkere indsats, der er brug for, hvis ikke vi skal køre i grøften i løbet af det kommende år.

På denne baggrund skal jeg endnu en gang gentage, at vi altså ikke medvirker ved lovforslagets gennemførelse. Regeringen udskyder blot problemerne. Et af resultaterne vil være, at folketinget om kort tid igen stilles over for en alvorlig økonomisk krise, og at regeringen dermed endnu en gang har påtaget sig et tungt ansvar for den udvikling, vi er inde i.